Земля кружляє у космічнім вальсі.
Вітри галактик — вічні скрипалі.
Гармонія крізь тугу дисонансів
проносить ритми танцю по землі.

І серцю в грудях тісно, тісно, тісно!
Смички пиляють задубілий сум.
Зненацька м'язи вибухнуть первісно,
ударить кров, як електричний струм.

І не паркет, зачовганий до глянцю,
не долівки, налиплі до чобіт, —
вже вся планета — п'єдестал для танцю,
де сходять вальси з голубих орбіт.

Гримить високий гонор полонеза,
і лихом б'є об землю перепляс,
лезгинка чорна срібні гострить леза
і граціозно ходить па-де-грас.

Шпурляв канкан мережки парижанок
Шмагав аркан по сивих постолах.
І відчайдушний танець між ножами
шотландки танцювали на столах.

Велике діло — танець між ножами!
Танцюй собі, лиш пальчика не вріж.
Доріг війни смутні подорожани,
ми знали інший — танець бездоріж.

Десь труп коня вмерзає в сизу осінь.
І смерть впритул до мене підступа.
А я іду. А я роблю наосліп
на міннім полі обережні па.

Півкроку вбік — і все це піде прахом.
І цілий всесвіт вміститься в сльозу.
Дрімотні міни — круглі черепахи —
в землі шорсткій ворушаться, повзуть.

О піруети вимушених танців!
Хто йшов по полю мінному хоч раз,
той мимохіть і на паркетних ґлянцях
пригадує смертельний падеграс.